

Мжжтъ, убивать онѣзи които не можтъ да дока-
жтъ че сж са кръстили.

— Какъвъ ужасъ !

— И ты, Пикильо, рече Аиша съ едно двоуміе и
страхъ, кръстенъ ли си ?

— Не, колкото знаиж.

— Ще са покръстишь ли ?

— Ако сърцето ми и умътъ ми ма убѣдѣтъ, може
бы, но ако ма силѣтъ . . . никогы !

— Превъходно !

— Предпочитамъ да презрж и палачы и огънь, за-
клевамъ ти са ! »

Аиша го погледнж съ погледъ доблестенъ, и му
стиснж ржката като повтори :

« Превъходно ! »

Пикильо не можаше добрѣ да разумѣ щастіето си,
но осѣщаше себе си благополученъ и пълненъ отъ радость.

Той отиде при Кармена, и безъ да ѝ истълкува
чрезъ каквы средства са отърва Жуанита, извѣсти я
за чудесното ѝ освобожденіе.

Отъ тогасъ Кармена силно желая да познаеше
момата, и заради туй единъ день я доведе при нея
графинята д'Алтамира, която я виждаше по нѣкога
въ палата.

Кармена и Аиша приехж племенницата на бер-
бера съ таквази сърдечна и благоеклона вѣжливостъ,
щото Жуанита лесно осѣти къмъ тѣхъ признател-
ность и любовь.

Но когато са научи че Пикильо немалъ други
покровителкы, нито други пріятелкы осѣвнѣ тѣзи двѣ
сестры, тя удвои любовьта и преданностьта си. И по-
неже осѣщаше въ дълбочината на сърцето си чув-
ства на предпочитанье за Аиша, тя го тълкуваше
тѣй : « грѣшката не е моя, но на Пикильо, който ви-
ди са, обича я помного. »

Често Пикильо, като придружаваше вечеръ Жу-
анита кога са връщаше въ палата, припомняше ѝ
дѣтскыя имъ възрастъ, първата имъ срѣща въ гос-
тинницата на Златото Слънце, вечерята която му тя
даде презъ прозорчето на земника.